

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-3182/2022-30

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sucu toga suda Sanji Krovinović kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Silvije Meštrić, OIB 49744178249, Kruge 5, Zagreb, koju zastupa Marijan Fosin, odvjetnik iz Varaždina, protiv tuženice ZAGREBAČKA BANKA DIONIČKO DRUŠTVO, OIB 92963223473, Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, koju zastupa Kruno Knežević, odvjetnik iz Zagreba, radi ništetnosti, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave dana 8. lipnja 2026., u prisutnosti tužiteljice, punomoćnika tužiteljice i zamjenika punomoćnika tuženika, dana 23. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetan i bez pravnog učinka dio ugovorne odredbe čl. 7. Ugovora o kreditu broj 3214015398/08 od 31.07.2008. godine, zaključenog između tužiteljice Meštrić Silvije, iz Zagreba, Kruge 5, 10000 Zagreb, OIB: 49744178249, i tuženika Zagrebačka banka d.d. , Trg bana Josipa Jelačića 10, 10000 Zagreb, OIB: 92963223473, zaključen dana 31.07.2008. godine, a koja ugovorna odredba glasi:

"Korisnik kredita otplaćuje kredit u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti obračunatoj po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem na dan plaćanja za CHF. " , te je ništetna i odredba čl. 1. Ugovora o kreditu temeljem koje je glavnica vezana uz valutu CHF.

II. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d. , Trg bana Josipa Jelačića 10, 10000 Zagreb, OIB: 92963223473, da tužiteljici Meštrić Silviji, iz Zagreba, Kruge 5, 10000 Zagreb, OIB: 49744178249, isplati iznos od 38.155,35 EUR (slovima: tridesetiosamtisućastopedesetipet eura i tridesetipet centi) sa zakonskom zateznom kamatom u skladu s čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećana za 5 postotnih poena, tekućom od uplate svakog pojedinog mjesečnog anuiteta, u kunskoj protuvrijednosti CHF od 01.08.2015. godine do 31.12.2022. sa zakonskom zateznom kamatom u skladu s čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita

odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, a od 01.01.2023. do 31.12.2023. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, te za razdoblje od 01.01.2024. godine pa nadalje do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, i to:

- na iznos od 50,91 EUR sa kamatom od 02.10.2008. do plaćanja;
- na iznos od 82,20 EUR sa kamatom od 02.11.2008. do plaćanja;
- na iznos od 37,75 EUR sa kamatom od 02.12.2008. do plaćanja;
- na iznos od 157,67 EUR sa kamatom od 02.01.2009. do plaćanja;
- na iznos od 158,92 EUR sa kamatom od 02.02.2009. do plaćanja;
- na iznos od 118,64 EUR sa kamatom od 02.03.2009. do plaćanja;
- na iznos od 130,63 EUR sa kamatom od 02.04.2009. do plaćanja;
- na iznos od 129,72 EUR sa kamatom od 02.05.2009. do plaćanja;
- na iznos od 113,81 EUR sa kamatom od 02.06.2009. do plaćanja;
- na iznos od 116,59 EUR sa kamatom od 02.07.2009. do plaćanja;
- na iznos od 106,99 EUR sa kamatom od 02.08.2009. do plaćanja;
- na iznos od 124,45 EUR sa kamatom od 02.09.2009. do plaćanja;
- na iznos od 105,05 EUR sa kamatom od 02.10.2009. do plaćanja;
- na iznos od 5.365,11 EUR sa kamatom od 01.11.2009. do plaćanja;
- na iznos od 117,59 EUR sa kamatom od 02.11.2009. do plaćanja;
- na iznos od 115,59 EUR sa kamatom od 02.12.2009. do plaćanja;
- na iznos od 149,42 EUR sa kamatom od 02.01.2010. do plaćanja;
- na iznos od 171,15 EUR sa kamatom od 02.02.2010. do plaćanja;
- na iznos od 166,45 EUR sa kamatom od 02.03.2010. do plaćanja;
- na iznos od 188,04 EUR sa kamatom od 02.04.2010. do plaćanja;
- na iznos od 227,59 EUR sa kamatom od 02.05.2010. do plaćanja;
- na iznos od 232,30 EUR sa kamatom od 02.06.2010. do plaćanja;
- na iznos od 278,06 EUR sa kamatom od 02.07.2010. do plaćanja;
- na iznos od 276,51 EUR sa kamatom od 02.08.2010. do plaćanja;
- na iznos od 371,37 EUR sa kamatom od 02.09.2010. do plaćanja;
- na iznos od 316,11 EUR sa kamatom od 02.10.2010. do plaćanja;
- na iznos od 328,89 EUR sa kamatom od 02.11.2010. do plaćanja;
- na iznos od 384,33 EUR sa kamatom od 02.12.2010. do plaćanja;
- na iznos od 389,62 EUR sa kamatom od 02.01.2011. do plaćanja;
- na iznos od 368,52 EUR sa kamatom od 02.02.2011. do plaćanja;
- na iznos od 381,29 EUR sa kamatom od 02.03.2011. do plaćanja;
- na iznos od 381,96 EUR sa kamatom od 02.04.2011. do plaćanja;
- na iznos od 420,93 EUR sa kamatom od 02.05.2011. do plaćanja;
- na iznos od 503,76 EUR sa kamatom od 02.06.2011. do plaćanja;

na iznos od 598,02 EUR sa kamatom od 02.07.2011 do plaćanja;
na iznos od 697,66 EUR sa kamatom od 02.08.2011 do plaćanja;
na iznos od 531,15 EUR sa kamatom od 02.09.2011. do plaćanja;
na iznos od 481,58 EUR sa kamatom od 02.10.2011. do plaćanja;
na iznos od 485,21 EUR sa kamatom od 02.11.2011. do plaćanja;
na iznos od 492,71 EUR sa kamatom od 02.12.2011 do plaćanja;
na iznos od 539,65 EUR sa kamatom od 02.01.2012 do plaćanja;
na iznos od 553,77 EUR sa kamatom od 02.02.2012. do plaćanja;
na iznos od 538,39 EUR sa kamatom od 02.03.2012. do plaćanja;
na iznos od 536,07 EUR sa kamatom od 02.04.2012. do plaćanja;
na iznos od 543,86 EUR sa kamatom od 02.05.2012. do plaćanja;
na iznos od 557,41 EUR sa kamatom od 02.06.2012 do plaćanja;
na iznos od 540,51 EUR sa kamatom od 02.07.2012 do plaćanja;
na iznos od 535,84 EUR sa kamatom od 02.08.2012. do plaćanja;
na iznos od 494,40 EUR sa kamatom od 02.09.2012 do plaćanja;
na iznos od 530,13 EUR sa kamatom od 02.10.2012 do plaćanja;
na iznos od 546,76 EUR sa kamatom od 02.11.2012 do plaćanja;
na iznos od 535,71 EUR sa kamatom od 02.12.2012. do plaćanja;
na iznos od 522,45 EUR sa kamatom od 02.01.2013. do plaćanja;
na iznos od 517,88 EUR sa kamatom od 02.02.2013. do plaćanja;
na iznos od 513,16 EUR sa kamatom od 02.03.1013. do plaćanja;
na iznos od 546,16 EUR sa kamatom od 02.04.2013. do plaćanja;
na iznos od 497,61EUR sa kamatom od 02.05.2013. do plaćanja;
na iznos od 489,68 EUR sa kamatom od 02.06.2013. do plaćanja;
na iznos od 494,42 EUR sa kamatom od 02.07.2013. do plaćanja;
na iznos od 489,44 EUR sa kamatom od 02.08.2013. do plaćanja;
na iznos od 507,20 EUR sa kamatom od 02.09.2013. do plaćanja;
na iznos od 518,69 EUR sa kamatom od 02.10.2013. do plaćanja;
na iznos od 524,30 EUR sa kamatom od 02.11.2013 do plaćanja;
na iznos od 544,30 EUR sa kamatom od 02.12.2013 do plaćanja;
na iznos od 524,12 EUR sa kamatom od 02.01.2014 do plaćanja;
na iznos od 541,97 EUR sa kamatom od 02.02.2014 do plaćanja;
na iznos od 554,29 EUR sa kamatom od 02.03.2014 do plaćanja;
na iznos od 543,56 EUR sa kamatom od 02.04.2014 do plaćanja;
na iznos od 528,16 EUR sa kamatom od 02.05.2014. do plaćanja;
na iznos od 531,48 EUR sa kamatom od 02.06.2014 do plaćanja;
na iznos od 542,48 EUR sa kamatom od 02.07.2014. do plaćanja;
na iznos od 551,25 EUR sa kamatom od 02.08.2014. do plaćanja;
na iznos od 553,49 EUR sa kamatom od 02.09.2014. do plaćanja;
na iznos od 562,90 EUR sa kamatom od 02.10.2014 do plaćanja;
na iznos od 576,40 EUR sa kamatom od 02.11.2014. do plaćanja;
na iznos od 578,94 EUR sa kamatom od 02.12.2014. do plaćanja;
na iznos od 580,92EUR sa kamatom od 02.01.2015. do plaćanja;
na iznos od 844,63 EUR sa kamatom od 02.02.2015. do plaćanja;
na iznos od 810,47 EUR sa kamatom od 02.03.2015. do plaćanja;
na iznos od 858,25 EUR sa kamatom od 02.04.2015. do plaćanja;

III. Nalaže se tuženiku da tužiteljici nadoknadi troškove parničnog postupka 11.237,00 EUR s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom tekućom od 23. srpnja 2026. do isplate u skladu s čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima po godišnjoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine sve to u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je kao korisnica kredita zaključila sa tuženikom dana 31.07.2008. godine Ugovor o namjenskom kreditu broj 3214015398/08, a koji kredit je u cijelosti isplaćen.
2. Ugovorom o kreditu tuženik je odobrio tužiteljici kredit u iznosu od 264.300,00 CHF, obračunato prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem na dan isplate kredita.
3. Ugovorena je bila obveza tužiteljice kao primateljice kredita vraćanje kredita uz kamatu koja je na dan zaključenja Ugovora o kreditu iznosila 5,60 % godišnje.
4. U čl. 2. Ugovora o kreditu bila je ugovorena promjenljiva kamatna stopa u skladu s promjenama odluke o kamatnim stopama Zagrebačke banke d.d.
5. Međutim, iako je ta ugovorna odredba s obzirom na presuđenja i stavove zauzete u presudama po kolektivnim tužbama pokrenutim po Udruzi potrošač utvrđena kao nepoštena, u tom smislu tužitelj ne postavlja zahtjev za isplatu s osnova ništetne ugovorne odredbe o promjenljivoj kamatnoj stopi, budući da je nastupila zastara.
6. No međutim, tuženik osim što je mijenjao kamatnu stopu sukladno svojoj odluci i na taj način nije postupao po načelu savjesnosti i poštenja u odnosu na tužitelja kao potrošača, u istom ugovoru o kreditu ugovorio je i nepoštene i ništetne odredbe na način da je ugovorio valutu uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nije kao trgovac, tužitelja kao potrošača, u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a posebno o rizicima koje zaključenjem takovog ugovora i vezanosti potraživanja banke uz valutnu klauzulu CHF preuzima, a što je uzrokovalo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, slijedom čega je tuženik postupao suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03) i to čl. 81. i čl. 82. kao i protivno odredbama čl. 322. i čl. 247. Zakona o obveznim odnosima.
7. Tužiteljica ističe kako je presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/17-10 od 14.06.2018. godine utvrđena ništetnost ugovornih odredaba kojima se u ugovorima o kreditu, konkretno koji je sklapao i tuženik, ugovarala valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a sve to iz razloga što se o takvim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, a

tuženik u svezi zaključenja predmetnih ugovora nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je suprotno načelu savjesnosti i poštenja, a imalo je za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

8. Presudom Visokog trgovačkog suda broj PŽ-6632/17-10 od 14.06.2018. godine, a koja je donijeta povodom tužbe za zaštitu kolektivnog interesa potrošača, utvrđena je ništetnost upravo te ugovorne odredbe, budući da se o njoj nije pojedinačno raspravljalo, a tužitelj stoga ukazuje i poziva se na primjenu pravnih utvrđenja sadržanih u istoj presudi, sve temeljem odredbe čl. 502c. Zakona o parničnom postupku.
9. S obzirom na obavezu primjenu pravnih utvrđenja iz presude Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-6632/17-10 od 14.06.2018. godine tužitelj ističe kako je valuta CHF specifična valuta, a specifičnost tzv. "valute utočišta" bila je poznata tuženiku, banci, međutim rizik švicarskog franka kao valute ne znajući za opisani rizik, preuzeo je tužitelj kao potrošač. Banka u ugovorima u kojima se glavnica vezuje za CHF ugovaranjem prihvaća opći rizik valutne klauzule, a potrošač prihvaća i opći rizik valutne klauzule i dodatni rizik koji je specifičan za CHF kao "valutu utočišta", pri čemu banka navedeni rizik razumije, a potrošač istog nije niti bio svjestan niti ga je mogao razumjeti. Upravo stoga uzrokovana je neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, pa tužitelj ovom tužbom traži utvrđenje ništetnim ugovornih odredaba kojima je glavnica vezana uz valutu CHF.
10. Tužitelj si je izvršio izračun više plaćenog iznosa zbog ugovorene i primijenjene ništetne ugovorne odredbe o vezanosti potraživanja banke uz valutu CHF, te je prilikom izračuna uzeta u obzir kamata koja je bila ugovorena na dan isplate kredita te tečaj CHF prema tečaju na dan isplate kredita, te je takvim izračunom utvrdio više plaćen novčani iznos u iznosu od 281.661,71 kn, za koji novčani iznos je zbog primjene ništetne ugovorne odredbe tužitelj oštećen.
11. Slijedom svega navedenog, a uzimajući u obzir presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/17-10 od 14.06.2018., te činjenicu da je tuženik ugovaranjem ništetne ugovorne odredbe prouzročio neravnotežu u pravima i obvezama između tuženika i tužitelja kao potrošača, tužitelj je ustao tužbom i tužbenim zahtjevom kako je to specificirano u tužbenom zahtjevu i visina u podnesku od 30.1.2025.
12. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi sljedeće:
Tužitelj i tuženik sklopili su 31.07.2008.. Ugovor o namjenskom kreditu broj 3214015398/08 kojim je tužitelju na raspolaganje stavljen kredit u iznosu kunske protuvrijednosti CHF 264.300,00 (dalje u tekstu: Ugovor o kreditu).
13. Tužitelj u tužbi postavlja deklaratorni tužbeni zahtjev na utvrđenje ništetnim odredbi Ugovora o kreditu i to u dijelu koji se odnose na valutnu klauzulu, te s osnove navodne ništetnosti tih odredbi postavlja kondemnatorni zahtjev za isplatu iznosa od kn 281.661,71 zajedno sa zakonskim zateznim kamatama.
14. Tuženik u cijelosti spori osnovanost i visinu tužbe i postavljenih tužbenih zahtjeva tužitelja, a iz razloga kako je obrazloženo u nastavku ovog odgovora.
O statusu tužitelja kao potrošača

15. Tuženik ističe kako tužitelj nije dokazao da je potrošač niti da se sredstvima kredita koristio isključivo za potrošačke svrhe. Istovremeno, zakon ne predviđa da bi se takva svrha trebala presumirati pa je stoga na tužitelju teret dokaza u smislu odredbe članka 3. Zakona o zaštiti potrošača, koji izričito propisuje, da je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti.
16. Tužitelj činjenice i dokaze koje bi potkrijepile potrošačku svrhu ugovora, nije predočio tijekom postupka. Svojstvo potrošača je osnovna pretpostavka za pozivanje na načelna utvrđenja iz kolektivne parnice i na tužitelju je teret dokaza da je potrošač. Ako se tužitelj poziva na primjenu odredbe članka 502. c ZPP-a, odnosno na primjenu utvrđenja iz kolektivne parnice, upravo je na njemu kao tužitelju teret dokaza i obveza dokazati da se ta utvrđenja na njega doista mogu i trebaju primijeniti.
17. Također, uvažavajući tumačenje Zakona o zaštiti potrošača, za ocjenu je li fizička osoba potrošač nužno je ocijeniti sve okolnosti svakog konkretnog pravnog odnosa, pri čemu poglavito uvažavati temeljna načela Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18, dalje: ZOO), načelo savjesnosti i poštenja, a sve u cilju sprječavanja mogućih zlouporaba u namjenskom trošenju sredstava.
18. Slijedom navedenog, tuženik ističe da je u ovom postupku tužitelj dužan dokazati svoj status potrošača te predložiti dokaze na kojima temelji svoj status potrošača.
Prigovor zastare
19. Tuženik nadalje ističe prigovor zastare iz razloga što je eventualno potraživanje tužitelja po Ugovoru o kreditu u zastari.
20. Na zahtjev tužitelja za isplatu ima se primijeniti trogodišnji zastarni rok imajući u vidu plaćanja koja je tužitelj vršio po uvećanim anuitetima i to sve u smislu odredbe čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača (u daljnjem tekstu: ZPP) u svezi odredbe čl. 230. Zakona o obveznim odnosima (dalje u tekstu: ZOO).
21. Odredbom čl. 118. ZPP-a propisano je da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 106. stavka 1. ovoga Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz članka 106. stavka 1. ovoga Zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.
22. Dakle, zakonodavac je tu jasno predvidio da se u postupcima koje potrošači osobno pokrenu radi o postupcima o naknadi štete, pa se u tom smislu ima primijeniti trogodišnji zastarni rok propisan odredbama ZOO-a.
23. Slijedom navedenog, cijeneći okolnost da je predmetna tužba podnesena dana 01.06.2022. godine, to tuženik ističe kako je prošlo više od tri godine od plaćanja koja je tužitelj vršio, pa se stoga ima smatrati kako je cjelokupno potraživanje tužitelja u zastari.
24. Ujedno se ističe, da čak i kada bi se imali primijeniti dulji zakonski rokovi zastare (pet godina) da bi za sva potraživanja tužitelja dospjela prije 01.06.2017. godine nastupila zastara.
O nedopuštenoj i nepoštenoj primjeni valutne klauzule izražene u CHF a
O odluci VTS-a i VSRH-a u kolektivnom postupku i presudama Suda EU

25. Dana 17. rujna 2019. godine objavljena je odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 3. rujna 2019. godine, posl.br. Rev 2221/18, a kojom odlukom je potvrđena odluka Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018. godine u dijelu kojim se utvrđuje da su Banke (pa tako i tuženik) povrijedile kolektivne interese potrošača ugovarajući valutu uz koju je vezana glavnica švicarski franak.
26. Tuženik prije svega ističe da smatra da su obje gore navedene odluke nepravilne i nezakonite, a što osobito potvrđuju odluke Suda EU u predmetima C-81/19, (NG OH c/a SC Banca Transilvania SA) od 9. srpnja 2020. g. i C-243/20 (DP, SG c/a Trapeza Peiraios AE) od 21. prosinca 2021. godine iz kojih proizlazi da je ugovorna odredba o valutnoj klauzuli isključena je od ispitivanja poštenosti/nepoštenosti iz razloga što je ista odraz zakonske odredbe članka 22. Zakona o obveznim odnosima.
27. Naime, u predmetu C-81/19 u glavnom postupku pred Sudom EU bilo je riječ o ugovoru o kreditu zaključenom 2008. godine između banke i potrošača kojim je refinanciran prethodno zaključen ugovor o kreditu između ugovornih stranaka. Novi ugovor o potrošačkom kreditu bio je denominiran u švicarskim francima (CHF) po tečaju na dan isplate. Opći uvjeti koji su činili sastavni dio ugovora predviđali su da povrat kredita mora biti u valuti u kojoj je kredit izražen, dakle u ovom konkretnom slučaju u valuti CHF. Ta je odredba bila u skladu s rumunjskim Općim građanskim zakonikom koji propisuje da je obveza koja proizlazi iz kredita u novcu uvijek ograničena na isti brojčani iznos naveden u ugovoru i da ako se vrijednost valute poveća ili smanji prije roka za otplatu, dužnik mora vratiti iznos koji brojčano odgovara pozajmljenom iznosu i obavezan ga je vratiti samo u valuti koja se koristila prilikom plaćanja.
28. U predmetu C-243/20 u glavnom postupku pred Sudom EU tužitelji su s bankom koja ima sjedište u Grčkoj sklopili ugovor o kreditu za kupnju nekretnine, a taj ugovor je bio denominiran u eurima. Stranke su zatim 2007. godine potpisale dva dodatka ugovoru o kreditu kako bi taj ugovor konvertirale u švicarske franke.
29. Tim dodacima se određivalo da će se otplata preostalog dugovanog iznosa izvršiti u švicarskim francima odnosno da „dužnik otplaćuje kredit u istoj valuti ili u protuvrijednosti u eurima iznosa izraženog u švicarskim francima, pri čemu se ta protuvrijednost izračunava na dan plaćanja mjesečne rate na temelju tečaja dotične valute, kako proizlazi iz međubankovnog deviznog tržišta. Taj će tečaj biti viši od stvarnog tečaja po kojem Banka prodaje švicarski franak i koji se navodi u Dnevnom tečajnom biltenu Banke” kao i da će se kamate obračunavati prema fiksnoj stopi prve tri godine, a zatim prema promjenljivoj stopi na temelju stope LIBOR u švicarskim francima u 360 dana. Prema mišljenju tužitelja iz glavnog postupka, banka ih je potaknula na to da izmjene ugovor o kreditu a da ih pritom nije informirala o valutnom riziku kojem su izloženi, i to unatoč tomu što nisu raspolagali znanjima koja su potrebna za prepoznavanje to rizika.
30. U dodatak ugovora o kreditu preuzet je sadržaj članka 291. grčkog Građanskog zakonika kojim je određeno da kad je riječ o novčanom dugu koji je denominiran u stranoj valuti i mora se platiti u Grčkoj, dužnik, osim ako nije drugačije dogovoreno, ima pravo platiti u nacionalnoj valuti po tečaju strane valute koji je na snazi u mjestu i na dan plaćanja.

31. Odgovarajući na prethodna pitanja koja su uputili sudovi u oba predmeta, Sud EU je podsjetio da je odredbom čl. 2. st. 1. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. godine o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (dalje u tekstu: Direktiva) propisano da ugovorne odredbe koje su odraz obaveznih zakonskih ili regulatornih odredaba i odredaba ili načela međunarodnih konvencija u kojima su države članice ili Zajednica stranke, posebno u području prijevoza, ne podliježu odredbama ove Direktive.
32. Sud EU u svojoj odluci C-243/20 pojašnjava da izraz „obaveznih zakonskih ili regulatornih odredaba“ s obzirom na trinaestu uvodnu izjavu Direktive, obuhvaća istodobno odredbe nacionalnog prava koje se primjenjuju između ugovornih stranaka neovisno o njihovu izboru i one koje su dispozitivne naravi, to jest one koje se primjenjuju automatski kada ne postoji drugačiji dogovor među strankama.
33. U predmetu C-81/19 Sud EU posebno je istaknuo da je to isključenje od primjene režima iz Direktive opravdano činjenicom da je načelno legitimno pretpostaviti da je nacionalni zakonodavac uspostavio ravnotežu između svih prava i obveza stranaka određenih ugovora te da je ta okolnost opravdanje za isključenje Direktive u situacijama kada su u potrošačkim ugovorima ugovorene odredbe koje su odraz zakonskih odredbi.
34. Dakle, zaključak Suda EU je da su odredbe ugovora, a koje su odraz odredbi nacionalnog prava, bez obzira da li se radilo o odredbama kogentne ili dispozitivne naravi, isključene iz primjene Direktive i da se stoga uopće ne može ispitivati da li su nepoštena, a sve iz razloga što se može legitimno pretpostaviti da je zakonodavac uspostavio ravnotežu između svih prava i obveza stranaka određenih ugovora i da je ta presumpcija neoboriva.
35. Primjenjujući taj stav Suda EU na konkretni slučaj, proizlazi da je odredba o valutnoj klauzuli iz ovo-predmetnog ugovora o kreditu, a koja odredba je odraz odredbe čl. 22. ZOO-a, isključena od ispitivanja poštenosti/nepoštenosti te da je stoga isključena iz primjene Direktive pa tako i nacionalnih odredbi o zaštiti potrošača, jer se i u ovom slučaju mora pretpostaviti (*praesumptio iuris et de iure*) da je zakonodavac uspostavio ravnotežu između svih prava i obveza tužitelja kao potrošača i tuženika kao trgovca.
36. Time otpadaju kako deklaratorni tužbeni zahtjevi za utvrđenje navodne ništetnosti valutne klauzule, tako i kondemnatorni zahtjev za isplatu s osnove navodno nepoštena i ništetna CHF valutne klauzule.
37. O informiranosti tužitelja i postupanju tuženika u fazi pregovora
38. Međutim, ukoliko bi naslovni sud smatrao da je ipak potrebno utvrditi okolnosti informiranosti tužitelja kao potrošača, tj. informacije koje su mu bile na raspolaganju prije, prilikom i za vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, kao što to proizlazi iz odluka VTS-a i VSRH-a, tuženik se očituje kako slijedi.
39. Tuženik ističe kako su tužitelju bile dostupne sve informacije prije, prilikom i za vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora na takav način da je mogao shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja kredita u kojem se glavnica kredita veže za valutu švicarski franak.
40. Tuženik je tužitelja kao i općenito potrošače upozoravao i informirao o valutnoj klauzuli i to na više različitih načina.
41. Konkretno, iz Ugovora o kreditu koji prileži spisu vidljivo je da je jasno i nedvojbeno navedeno da će se povrat obveza iz ugovora obračunavati po

srednjem tečaju HNB za CHF (po istom onom po kojemu je i korisnik kredita primio sredstva), te da je korisnik kredita upoznat s mogućim promjenama iznosa anuiteta u kunama, a koji može nastati uslijed promjene tečaja. Nadalje tužitelju su prilikom solemnizacije Ugovora o kreditu pojašnjena prava i obveze koje iz ugovora proizlaze, a tužitelj je i potvrdio svojim potpisom da ga je tuženik informirao o posljedicama i svim eventualnim rizicima tečaja.

42. Dakle, jasno je da je postojalo sasvim dovoljno informacija temeljem kojih bi tužitelj mogao razumjeti ekonomske posljedice ugovaranja valutne klauzule vezane uz švicarski franak odnosno po stajalištu tuženika tužitelj je itekako bio obaviješten o riziku intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za švicarski franak.
43. Nadalje, svim zaposlenicima u nadležnim službama tuženika bio je dostavljen materijal "Izvod iz edukacijskog materijala za prodajno osoblje iz 2005.godine" u kojem je sadržana jasna uputa kako odgovarati na pitanja klijenata prilikom sklapanja ugovora o kreditu s valutnom klauzulom, pri čemu je posebno naglašeno da je izuzetno bitno klijente osvijestiti o promjenjivosti anuiteta u kunama u ovisnosti o promjeni tečaja. Takve upute bile su dostavljene i zaposlenicima auto kuća kod kojih su se potpisivali Ugovori o kreditu za kupnju motornih vozila.
44. Nadalje, i u razgovoru sa službenicima banke tužitelju je bilo u dovoljnoj mjeri pojašnjeno značenje ugovaranja odredbe kojom se glavnica kredita veže uz valutu švicarski franak, pa, stoga, tuženik na utvrđivanje tih okolnosti predlaže saslušanje službenika Banke koji je ugovarao ovaj kredit s tužiteljem.
45. Zaključno
46. Predloženim svjedokom tuženik želi dokazati razinu informacija koje su bile pružene tužitelju odnosno da je tužitelj bio sasvim dovoljno informiran o riziku sklapanja predmetnog ugovora o kreditu kako prije, tako i za vrijeme sklapanja ugovora o kreditu.
47. Odredba o valutnoj klauzuli sadržana u ovo-predmetnom ugovoru o kreditu je odraz odredbe članka 22. Zakona o obveznim odnosima koji propisuje da je dopuštena odredba ugovora prema kojoj se vrijednost ugovorne obveze u valuti Republike Hrvatske izračunava na temelju tečaja valute Republike Hrvatske u odnosu prema stranoj valuti.
48. Stoga, sukladno recentnom stajalištu Suda EU izraženom u odluci br. C-81/19 (NG OH c/a SC Banca Transilvania SA) i odluci C-243/20 (DP, SG c/a Trapeza Peiraios AE) ta je odredba isključena od ispitivanja poštenosti/nepoštenosti pa se predlaže naslovnom sudu odbijanje tužbenog zahtjeva tužitelja s te osnove.
49. Međutim, neovisno o tome, iz gore priloženih okolnosti, proizlazi da je tužitelj je, kao i svi potrošači, bio dovoljno informiran i bio je svjestan da postoji određeni rizik prilikom podizanja kredita u kojima se glavnica kredita veže za stranu valutu, švicarski franak.
50. Tuženik nadalje smatra da bilo koje podizanje kredita u bilo kojoj valuti per se predstavlja rizik, osobito iz razloga što valute ovise o kretanjima na svjetskoj ekonomiji i nijedna osoba ne može utjecati na eventualne promjene u tom pogledu. Ne samo da je tužitelju kao prosječnom i razboritom potrošaču to jasno, po stajalištu tuženika, to je svakoj osobi jasno. Neživotno je i nelogično da tužitelj nije znao za rizik. Osim toga, donošenje odluke o kreditnom

zaduženju predstavlja značajnu obvezu, prvenstveno novčanu, te se takva odluka zasigurno ne može temeljiti samo na reklami bez opširnog prikupljanja daljnjih obavijesti kako kod Banke tako i općenito, a takve obavijesti je Banka stavila na raspolaganje svakom klijentu pa tako i tužitelju kako je ranije opisano.

51. Tuženik ističe kako su ugovaranjem valutne klauzule, tužitelj i tuženik dobrovoljno, prema procjeni vlastitih interesa pristali na rizik promjenjivosti tečaja. Navedeno je razvidno iz činjenice kako se u ponudi tuženika nisu nalazili samo ugovori o kreditu s valutnom klauzulom u CHF, pri čemu su različiti financijski proizvodi imali različite uvjete. Pritom je iznimno bitno istaknuti da se spomenuti rizik promjenjivosti tečaja odnosi i na svaku drugu valutu u odnosu na kunu, a ne samo na CHF. Naime, razvoj tečaja strane valute nije moguće unaprijed predvidjeti, kako u odnosu na CHF, tako i u odnosu na druge valute.
52. Isto tako, nesporno je da je institut valutne klauzule bio i još uvijek jest općeprihvaćen od svih subjekata u društvu. Svaka osoba, pa tako i tužitelj se već sigurno susretao s pravnim poslovima gdje se cijena, naknada i slično ugovara na temelju tečaja domaće valute (HRK) u odnosu na bilo koju stranu valutu (CHF, USD, EUR i sl.) i stoga svaka osoba kao i tužitelj je svjestan i ne može postati nesvjestan, pa čak i bez obzira koje informacije primi prilikom sklapanja takvog ugovora, da mu obveza ovisi o tečaju te strane valute u odnosu na domaću valutu u trenutku kada bi ta trebao ispuniti tu obvezu, bez obzira na stvarnu vrijednost u trenutku ugovaranja. Dakle, radi se o institutu koji je apsolutno prepoznat, prihvaćen je u našem društvu i upotrebljava se i upotrebljavao se u trenutku sklapanja predmetnog ugovora o kreditu.
53. Svakoj osobi, a ne samo tužitelju, trebalo je biti jasno da sklapa ugovor o dugoročnom kreditu i da se tijekom tako dugog vremenskog razdoblja ne može očekivati da će takav ugovor proizvoditi jednake ekonomske učinke prilikom sklapanja i prilikom konačne otplate kredita. Isto tako, svakoj razumnoj osobi, pa tako i tužitelju je jasno da se svjetska ekonomija bazira na slobodnom tržištu i da se prilike u društvu ekonomske i druge mijenjaju pa tako i tečaj valuta.
54. Slijedom navedenog odredba ugovora kojom se glavnica kredita veže uz valutu švicarski franak ne može uopće biti predmetom ispitivanja poštenosti/nepoštenosti, a sve i da naslovni sud zauzme stav da može, ista nije nepoštena, jer sukladno pravilima pravne logike i duhu zaštite potrošača ne predstavlja nerazumljivu odredbu. Naime, navedena odredba je jasna, lako uočljiva i razumljiva, a tužitelju kao prosječno opreznom i pažljivom potrošaču nije moglo ostati nepoznato da je tečaj kune u odnosu na CHF podložan promjenama.
O tijeku zakonskih zateznih kamata
55. Vezano za tužbeni zahtjev tužitelja kojim potražuje zakonske zatezne kamate na pojedinačne iznose od dana plaćanja istih, tuženik ističe da čak i u slučaju kada bi sud utvrdio ništetnim pobijane odredbe ugovora i ocijenio osnovanim postojanje tužiteljeve tražbine, a što se spori u cijelosti, takav zahtjev tužitelja u odnosu na tijek zakonskih zateznih kamata bi bio u potpunosti neosnovan.
56. Naime, odredbom članka 214. Zakona o obveznim odnosima ("Službeni list SFRJ" br. 29/78., 39/85., 46/85., 57/89., "Narodne novine" br. 53/91., 73/91.,

3/94., 111/93., 107/95., 7/96., 91/96., 112/99., 88/01., 35/05.), a koja odredba je istovjetna odredbi članka 1115. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18) propisano je da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, vraća se zajedno sa zateznim kamatama i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

57. Sukladno mišljenju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske iznijetog na sjednici dana 05. ožujka 2004. godine, Ugovorne strane iz ništavog ugovora o zajmu u smislu odredbe članka 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva.
58. Navedeno mišljenje Vrhovni sud potvrđuje i u odluci posl.br. Rev-2781/2011 od 16. ožujka 2015. godine: „Naime, ugovorne strane iz ugovora o zajmu koji je ništav iz razloga što su njime ugovorne strane protuzakonito ugovorile plaćanje u stranoj valuti treba u smislu odredbe čl.214. ZOO smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva.“
59. Slijedom navedenog, razvidno je da ukoliko bi sud ocijenio osnovanim tužbeni zahtjev tužitelja u odnosu na glavnicu, a što tuženik osporava, tužitelj bi eventualno imao pravo na zakonske zatezne kamate na potraživani iznos i to od podnošenja tužbe, a sve iz razloga jer je tek podnošenjem predmetne tužbe tužitelj postavio zahtjev prema tuženiku za povrat stečenog bez osnove, a tuženik u trenutku stjecanja nije bio nepošten te ga se sukladno izraženom shvaćanju VSRH u smislu odredbe članka 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim.
60. Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže naslovnom sudu da odbaci tužbu, podredno da odbije tužbene zahtjeve tužitelja kao neosnovane, te naloži tužitelju da naknadi tuženiku troškove ovoga postupka.
61. Sud je u dokaznom postupku izvršio uvid u dokumentaciju koja prileži spisu, izvršen je uvid u spis, provedeno je vještačenje po Zrinku Ručeviću iz Ručević vještačenja d.o.o.
62. Tužbeni zahtjev u cijelosti je osnovan.
63. U ovom postupku sporna je osnovanost tužbenog zahtjeva, visina potraživanja i zastara potraživanja.
64. Na okolnost osnovanosti tužbenog zahtjeva sud je saslušavao tužiteljicu.
65. Tužiteljica je iskazala da je sa bankom sklopila ugovor o kreditu radi kupnje stana koji joj je bio potreban radi stanovanja za osobne potrebe. Kada je otišla u banku na razgovor oko uvjeta sklapanja ugovora, inzistirala je na ugovoru u eurima i nakon što je prikupila potrebnu dokumentaciju ista je otišla na komisiju na odobrenje. Nakon komisije ponovno je pozvana u banku, međutim tada joj je djelatnica banke rekla da joj nisu odobrili kredit u eurima jer da bi to bio previsoki iznos kredita u eurima, ali joj je predložila sklapanje ugovora u CHF. Pitala je kako je moguće da joj nije odobren kredit u eurima ali jest u CHF, odgovoreno joj je da je to takva politika banke. Bila je u situaciji da je već trebala platiti stan i nije mogla postupiti drugačije nego pristati na prijedlog banke i sklopiti ugovor u CHF. Nakon što je dobila ugovor na čitanje letimično ga je pročitala, vidjela je da se radi o promjenjivoj kamatnoj stopi, međutim nije

misllila da će doći do tako velikih promjena tijekom otplate kredita. U banci joj nije bilo pojašnjeno pod kojim uvjetima se kamatna stopa tijekom otplate kredita može mijenjati. Tada nije tražila posebna pojašnjenja jer navela je, nije vjerovala u velike promjene, a nije niti te struke da bih mogla razumjeti što će se u budućnosti događati. Također joj nisu pojašnjeni niti eventualni rizici koji su vezani uz CHF ili bi mogli biti vezani uz CHF tijekom otplate kredita, a njoj je u tom trenutku bila važna brzina sklapanja ugovora jer je trebala platiti stan, a morala je izabrati ugovor koji su joj oni odobrili. Napomenula je da je Zagrebačka banka njena matična banka i radi se o djelatnici banke s kojom dugo godina surađuje i imala je apsolutno povjerenje u nju. Faktično niti na koji način nije mogla utjecati na sadržaj ugovora. Ugovor je sastavila banka i ona ga je na čitanje dobila već unaprijed sastavljen. U vrijeme sklapanja ugovora nije imala nikakav obrt niti trgovačko društvo. Banka joj nije kod sklapanja ugovora pojasnila da HNB ne štiti tečaj CHF. Bila je svjesna činjenice da se rata može mijenjati, ali ne da se može mijenjati u tim iznosima u kojima se rata kasnije mijenjala.

66. Nakon saslušanja tužiteljice evidentno je da se sa tužiteljicom nije posebno pregovaralo o pojedinačnim odredbama ugovora o kreditu. Odbijena je ugovorom o kreditu u eurima i obzirom bi joj rata bila prevelika za otplatu obzirom na financijsku situaciju, stoga je bila prisiljena sklopiti ugovor u CHF. Ugovor je dobila već unaprijed sastavljen od strane banke i pročitala ga je, ali tada nije tražila posebna pojašnjenja od banke, ali djelatnica bez obzira na tu činjenicu trebala je tužiteljici objasniti sve odredbe ugovora o kreditu, kao i eventualne rizike vezane uz CHF, što djelatnica banke nije učinila. Takvim postupanjem tužiteljica je dovedena u neravnopravni položaj u odnosu na banku kao financijsku instituciju, obzirom je i sama navela da nema dovoljno znanja o financijskom poslovanju. Time je nedvojbeno stvorena neravnoteža između ugovornih stranaka. Takvim postupanjem banke prilikom sklapanja ugovora banka je postupila suprotno načelu savjesnosti i poštenja prilikom sklapanja ugovora, koje je jedno od osnovnih načela obveznog prava (čl. 4. ZOO-a).
67. Tuženik je predlagao saslušanje djelatnika banke Damira Miljanovića.
68. Međutim, sud je odbio prijedlog tuženika obzirom je iz iskaza tužiteljice utvrđeno da je tužiteljica pregovarala isključivo sa ženskom osobom djelatnicom banke, a ne muškom osobom. Osim toga, prema odluci Ustavnog suda RH prilikom saslušavanja djelatnika tuženika saslušavaju se oni djelatnici koji su pregovarali sa klijenticom, što u konkretnom slučaju Damir Miljanović nije jer je tužiteljica pregovarala sa ženskom osobom.
69. Radi navedenog sud je odbio tuženika s prijedlogom za saslušanje djelatnika tuženika.
70. Predmet ovog spora je zaštita tužitelja u smislu odredbe Zakona o zaštiti potrošača prema kojima su odredbe Ugovora o kreditu koje su banke sklapale s potrošačima u utuženim razdobljima, a kojim odredbama je bio ugovoren CHF kao valuta za koju je vezana glavnica.
71. Odlučujući o osnovanosti tužbenog zahtjeva sud je uzeo u obzir presudu Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/12, koja je dijelom potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda RH br. posl. br. PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018.g. u kojima je utvrđena ništetnost ugovorne odredbe u dijelu koji se odnosi na

valutnu klauzulu, a prema kojima je tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita koristeći u njima ništene i nepoštene odredbe na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezna glavnica CHF, a da se prije i u vrijeme zaključenja ugovora korisnici kredita nisu bili u cijelosti informirani o svim potrebnim parametrima vezanima za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti.

72. Ovdje se napominje da se radi o Ugovoru koji je sklapan u spornom razdoblju od 01.01.2004.g. do 31.12.2008.g. u kojem je na snazi bio Zakon o zaštiti potrošača (NN 96/03), a od 07.07.2007.g. novi Zakon o zaštiti potrošača (NN 79/07) dopunjen i izmijenjen Zakonom o izmjenama Zakona i dopunama zakona o zaštiti potrošača koji je stupio na snagu 16.07.2009.g., a odredbama čl. 81.-88. bilo je uređeno piranje nepoštenih odredbi u potrošačkim ugovorima tj. kasnije odredbama čl. 96. -102. ZZP-a.
73. Odredbom čl. 81. st. 2. i 3. ZZP/03 propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu o pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu potrošača, time da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pregovaralo jer je ista unaprijed formulirana od strane trgovca te potrošač nije imao utjecaj na njen sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.
74. Člankom 84. ZZP-a/03 propisano je da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetnoj cijeni, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive.
75. Odredbama novo ZZP-a i odredbom čl. 96. st. 1. i 2. propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo se smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.
76. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac zbog čega potrošač nije imao utjecaj na njen sadržaj poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.
77. Prema odredbi čl. 99. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene, ako su jasne, lako razumljive i uočljive.
78. Međutim, sud prihvaća tvrdnju tužitelja da banka nije upozorila na ekonomske posljedice i rizike koji proizlaze iz ugovaranja valutne klauzule CHF.
79. Ovaj sud smatra da je odredba o valutnoj klauzuli CHF podložna testu nepoštenosti u skladu s čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača jer nije bila razumljiva budući tužitelj nije bio upozoren na posljedice ugovaranja valutne klauzule CHF.
80. Sud smatra da se o ugovornoj odredbi nije pregovaralo jer je odredba sastavljena po unaprijed napisanom i tipskom ugovoru.
81. I konačno primjenom valutne klauzule CHF uzrokovala je znatnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu tužiteljice, jer nije bila ugovorena mogućnost promjene valute ili druga mogućnost zaštite od rizika, snažnog jačanja valute CHF pa su sve posljedice svaljene na tužitelja, dok je banka dobivala veći broj novčanih jedinica stabilne domaće valute koja je imala istu kupovnu moć kao i u vrijeme ugovaranja kredita.

82. Niti iz jednog dokaza ne proizlazi da se tuženik zaduživao na inozemnim tržištima u CHF iznosima.
83. Zaključno zbog ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli ugovor bi bio ništetan jer ne bi mogao opstati bez odredbe o valutnoj klauzuli.
84. Slijedom navedenog sud smatra da tužiteljici pripada razlika koja je nastala povećanjem tečaja CHF u odnosu na HRK tijekom otplate kredita, i banka je dužna tužiteljici vratiti ono što je banka stekla po takvom ugovoru u skladu s čl. 1111 Zakona o obveznim odnosima.
85. Nakon što je sud utvrdio osnovanost tužbenog zahtjeva na utvrđenje ništetnosti odredbe o valutnoj klauzuli u CHF, na okolnost visine provedeno je financijsko vještačenje.
86. Vještak Zrinko Ručević u svom nalazu, u skladu s utvrđenjima i izračunima iz nalaza, na temelju postavljenog zadatka, mišljenja je kako slijedi:
- isplaćeni iznos kredita od 264.300,00 CHF prema srednjem tečaju HNB na dan korištenja kredita iznosio je 1.175.412,40 kn,
 - razlika obveza u razdoblju od dana dospijeca prve obveze (1. listopada 2008.) do konca izračuna, a koja proizlazi iz razlike između tečaja za valutu CHF primijenjenog kod otplate (na dan plaćanja pojedine obveze) i tečaja za valutu CHF važećeg na dan isplate kredita, iznosi ukupno 38.155,35 EUR (zbroy pojedinačnih konvertiranih iznosa razlika); pojedini mjesečni iznosi razlika dani su u stupcu 'k' Tabele 1 iz nalaza (u valuti EUR).
87. Napomena: Iznosi iz nalaza i mišljenja iskazani u kunama konvertirani su u EUR, u skladu s odredbama Zakona o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj (Narodne novine, broj 57/2022. i 88/2022.), uz primjenu fiksnog konverzijskog tečaja (1 EUR = 7,53450 kn).
88. Na nalaz i mišljenje vještaka punomoćnici stranaka nisu imali prigovora, tužena nije prigovarala matematičkom izračunu ali je ostala kod svih ostalih prigovora vezanih za osnovanost tužbenog zahtjeva ali je prigovarala činjenici da vještak nije uračunao negativne razlike koje su eventualno nastale tijekom otplate kredita.
89. Odlučujući o neuračunavanju negativnih razlika sud smatra da ne postoji zakonska osnova da se tužiteljici od ukupno utvrđenih preplaćenih iznosa, temeljem utvrđenih ništetnih odredbi predmetnog ugovora odbiju iznosi koje je ona tijekom otplate kredita manje platila iz osnove manjeg tečaja.
90. Naime, iz stanja predmeta ne proizlazi da je plaćanje manjih iznosa mjesečnih anuiteta od strane tužiteljice bilo koji dio imovine tuženika prešao u imovinu tužiteljice pa stoga u tim okolnostima tužiteljica nije u obvezi tuženiku vratiti iznose s osnova negativne razlike tijekom otplate kredita.
91. Tuženik je istakao i prigovor zastare potraživanja.
92. Glede istaknutog prigovora zastare potraživanja valja istaknuti da je ova tužba podnesena 1.6.2022. g.
93. Analizirajući istaknuti prigovor zastare potraživanja sud je utvrdio da je neosnovan prigovor zastare.
94. Naime, zastarijevanje u konkretnom slučaju počinje teći od dana kada je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze.

95. Obzirom da odluka Visokog trgovačkog suda RH PŽ-6632/17 od 14.6.2018. potječe od 14. lipnja 2014.g., to se ima smatrati kako tužitelju pravo na zahtjev za isplatu kreće od navedenog datuma.
96. U konkretnom slučaju sud smatra da nema zastare potraživanja niti mjesta primjeni trogodišnjeg zastarnog roka i primjene odredbe čl. 226. ZOO-a jer je potraživanje tuženika usmjereno na preplaćeni iznos kamata, a ne na povrat kamata.
97. Ovdje valja istaknuti da sukladno odredbi čl. 323. Zakona o obveznim odnosima u slučaju ništetnosti ugovora svaka stranka dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila.
98. Isto je tako u slučaju ništetnosti odredbe.
99. Vraćanje se vrši po pravilima po stjecanju bez osnove te se primjenjuje opći zastarni rok od 5 godina sukladno odredbi čl. 225. ZOO-a.
100. Osim toga postoji i novo revidirano shvaćanje Građanskog odjel VSRH Zagreb broj Su-IV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020. g. zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva, prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima/05 kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora.
101. Stoga u ovom predmetu je prigovor zastare utvrđen neosnovanim.
102. Na temelju tako utvrđenog činjeničnog stanja u ovom postupku sud je tužiteljici dosudio preplatu kredita uslijed rasta tečaja CHF-a tijekom trajanja otplate kredita iznos od 38.155,35 € sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od trenutka stjecanja svakog pojedinog anuiteta od strane tuženika detaljno iznesenih u nalazu i mišljenju, jer je tuženik kao nesavjesni stjecatelj dužan vratiti tužiteljici preplaćene iznose mjesečnih anuiteta od dana stjecanja (primitka) temeljem odredbe čl. 214. ZOO/91 odnosno, čl. 1115. ZOO/05, sve kako je to specificirao tužitelj u podnesku od 30.1.2025. g. prema nalazu vještaka koji je sud u cijelosti prihvatio kao stručan i objektivan u koji sud nema razloga sumnjati.
103. Slijedom navedenog odlučeno je kao u izreci ove presude.
104. Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1 ZPP-a, i trošak se sastoji od troška zastupanja tužitelja po odvjetniku prema važećoj odvjetničkoj tarifi i vrijednosti predmeta spora od 38.155,35 EUR, i u trošak ulazi: trošak sastava tužbe /Tbr. 7. toč. 1 O.T.R.H./ u iznosu od 1.250,00 EUR, trošak pristupa punomoćnika tužitelja na ročišta dana 2.9.2024., 9.9.2024. /Tbr. 9. toč. 1. O.T.R.H./ u iznosu od 2.500,00 EUR, trošak sastava podnesaka od 7.9.2022., 27.1.2023., 14.4.2023., 30.1.2025.g. /Tbr. 8. toč. I. O.T.R.H./ u iznosu od 5.000,00 EUR, što sveukupno iznosi 8.750,00 EUR, te 25% PDV-a u iznosu od 2.187,05 EUR, predujam za vještačenje 300,00 EUR, pristojba na tužbu 210,14 EUR, tako da ukupni trošak iznosi 11.237,00 EUR, sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od presuđenja pa do isplate, po čl. 27. st. 3. Ovršnog Zakona.

105. Sud nije dosudio troškove putovanja odvjetnika kako je to specificirao u svom troškovniku, budući potražuje isključivo trošak benzina i trošak cestarine, ali ne postoji niti jedan materijalni dokaz kojim potkrepljuje te troškove, stoga su iste nije dosudio tužitelju.

U Zagrebu 23. srpnja 2026.

Sudac
Sanja Krovinović

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana računajući od dana dostave presude. Žalba se predaje putem ovog suda na Županijski sud, pisano u pet istovjetnih primjeraka.

DNA:

1. Punomoćniku tužitelja
2. Punomoćniku tuženika

Broj zapisa: **9-3088b-1ca1d**

Kontrolni broj: **0b0e9-97f33-d0c63**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.